

ГОВОРЯТЪ ЛИ КУЧЕТАТА?

Преди нѣколко години въ тоскански градъ край брѣга на рѣката Арно живѣлъ единъ професоръ по анатомия. Билъ способенъ човѣкъ и по-голѣмата частъ отъ времето си прекарвалъ въ института, кждето изследвалъ, работилъ, преподавалъ.

Една вечеръ, току трѣгналъ да си върви въ кѣщи, чулъ жално скимтене. Той се поогледалъ въ лошо освѣтената улица и видѣлъ проснато до тротоара малко кученце. Минавайки, нѣкоя кола счупила предното му краченце.

Професорътъ прегърналъ бедното животинче, върналъ се въ института и го сложилъ на маса. Кученцето още скимтѣло, но вече не тъй отчаяно. Изглежда, разбрало, че нѣкой се занимава съ него и че го лѣкува.

Професорътъ прикрепилъ една дѣсчица за счупения кракъ и здраво я овързалъ, за да могатъ счупенитѣ кости да зарастнатъ. Кученцето се оставило да го лѣкуватъ безъ да се противи. Само отъ време на време изскимтявало отъ болка. На края близнало ржката на своя спасителъ и го загледало съ влажнитѣ си очи, изпълнени съ дълбока благодарностъ. Професорътъ го сложилъ на една възглавница и пратилъ вратаря да купи млѣко.

На другия день кученцето го посрещнало съ голѣма радостъ: били станали вече приятели. Професорътъ билъ нежененъ, живѣлъ много самотно и затова за кратко време силно се привързалъ къмъ своя ма-

лъкъ пациентъ. Кучето не било хубаво, не се разбирало отъ каква раса е, но било много умно и за нѣколко дни спечелило симпатиитѣ на всички.

Следъ известно време кучето оздравѣло. Професорътъ махналъ дѣсчицата и го пустналъ на свобода. Но то не си отишло, а останало въ института, отъ кждето никой не мислилъ да го пѣжди.

Следъ нѣколко дни, обаче, кучето започнало да се губи по за нѣколко часа. Връщало се привечеръ, преди да затворятъ вратата на института. Но една вечеръ напраздно го чакали. То не се прибрало. И не дошло нито на другия, нито презъ следнитѣ дни.

— Трѣбва да се е върнало къмъ предишния си животъ, малко натъжнено си рекълъ професорътъ. Влѣчението къмъ скитничество трѣбва да е било по-голѣмо отъ признателността... Нищо, да не мислимъ повече за това!

Но ето че една вечеръ, когато работѣлъ нѣщо въ института, чулъ, че на вратата се дращи. Професорътъ отворилъ: било кученцето, но не само. Съ себе си то домъкнало друго куче, което тихо скимтѣло и вървѣло на три крака: четвъртиятъ билъ счупенъ!

Професорътъ останалъ учуденъ. И, докато намѣствалъ счупения кракъ на новия си клиентъ, мислѣлъ: „Но значи кучетата говорятъ?“

Бихъ казалъ да, но помежду си, нали?

Стрина Лина

честити на милитѣ си
градинарчета

Великденскитѣ
праздници
